

*/ feltűnés nélkül újra elvegyülni. / Légy mellettem, hogy botránykő legyek, / hogy levakarhas-
sam a tetveket."*

Kijelenthető, hogy a *Nyírj a hajamba* minden feltételnek megfelel, amit ma egy kortárs irodalmi vállalkozástól elvárhatunk: a különböző hagyományokkal számot vetve és diskurzust teremtve párbeszédbe lép azzal a magyarországi jelennel, amelyben a politikai stratégiák következtében egyre ritkábban eshet szó bizonyos dolgokról, a „nem illik...”, „nem szabad...” és „azt beszélik, hogy...” kezdetű provinciális beidegződések dacára nyit rést azon a kognitív elszigeteltségen, amely egyes jelenségeket körülvesz. A kötet összes verse, ha több vagy kevesebb sikerrel is, de azt próbálja artikulálni, amit éppen aktualitása miatt vagy sem, de még kimondani is szörnyű. Legyen az a szerelem egyik formája, a Másík elvesztése, vagy éppen a majdan bekövetkező saját halál. És mindehhez Nádasynak nem volt szüksége egyébre, mint a marcipánra, egy egerre, na meg a hajra. A haj meg a halál után amúgy is tovább nő. Legalábbis azt beszélük.

MUZSNAY ÁKOS: TALÁLKOZÁS